

Fædrelandets Nød og Skændsel. Det Publikum, som overværede den første Forestilling, bestod væsentligt af franske Officerer, som ikke satte Pris paa tysk Musik, og som ikke havde Anelse om, hvad denne Beethoven egentlig var for en Størrelse. De kritiske Hoveder fandt, at »Fidelio« var for langtrukken og ensformig, og Anmelderne lagde ikke Fingrene imellem. Ouverturen behandles paa følgende Maade i en Bladanmeldelse fra hine Dage: »Alle fordomsfrie Musikkendere og Venner vare enige om, at noget saa usammenhængende, grelt, forvirret noget, der ligefrem oprørte Øret, det var rent ud sagt aldrig tidligere bleven skrevet og udgivet for Musik. De mest skærende Modulationer følger ovenpaa hinanden, med virkelig græselige Harmonier, og nogle smaa bitte Idéer, af hvilke nogle borttager ethvert Skær af Ophøjethed fra Kompositionen, som f. Ex. en Posthornsolo, der formodentlig skal forkynde Gouvernørens Ankomst, fuldender det ubehagelige, bedøvende Udtryk.« Operaen gjorde ikke Spor af Lykke og opførtes kun tre Gange.

I det følgende Aar omarbejdede Beethoven »Fidelio«. Den blev inddelt i to i Stedet for i tre Akter, en ny Ouverture blev komponeret og Texten revideret. Den 29de Marts 1806 opførtes den atter, og den ny, herlige Ouverture (den saakaldte »Leonore Nr. 3«) blev spillet. Den gik imidlertid atter kun nogle faa Gange, thi Beethoven tog den fortørnet tilbage. Grunden til dette mærkværdige Skridt er ikke fuldt oplyst. Man har ment, han nærede en — for øvrigt ubegrundet — Mistanke om, at han ikke fik hele den Indtægt udbetalt, som kontraktmæssig tilkom ham. Hans Venner søgte nu at faa Operaen frem i andre tyske Byer og paa denne Maade skaffe ham en pæknier Indtægt, som han i høj Grad trængte til. Fyrrst *Lichnowsky* anstrængte sig for at faa Operaen opført i Berlin, men det mislykkedes, og skønt det havde været Hensigten at give den paa det nylig aabnede tyske Operateater i Prag, kom den heller ikke frem i denne Stad.

Beethoven maatte vente lige til 1814, førend han fik den Genoprejsning, han fortjente, som »Fidelio«s Komponist. Da tre Sangere ved den Wienske Hofopera skulde have Benefice, anmodede de Beethoven om Tilladelse til at opføre hans »Fidelio«. Tilladelsen blev givet paa den Betingelse, at Texten først skulde gennemrettes. Den 23de Maj genopførtes saa »Fidelio« under stormende Bifald. Beethoven dirigerede selv og blev fremkaldt. Den 26de Maj gik Operaen anden Gang, og der blev spillet en ny Ouverture (i E-Dur). Nu fulgte Opførelserne Slag i Slag, og »Fidelio« opnaaede langt om længe en fremragende Plads paa den tyske Operascene. Hovedstadernes store Theatre ansaa det for en Ære at have Beethovens eneste Opera paa Repertoiret, og den henrev altid Publikum til entusiastisk Bifald, naar den blev givet med Tysklands ypperste Sangerinder i Hovedpartiet. En af de Kunstnerinder, som udførte Fidelio med en sjelden tragisk Højhed var den unge *Wilhelmine Schroder*, den senere saa berømte Fru *Schroder-Devrient*. Hun var kun 17 Aar gammel og havde udført Agathe i »Jægerbruden« af *Weber* paa Wiener-Burgtheatret under stærkt Bifald. Til sin Benefice ønskede hun at optræde som Fidelio, og ved Forestillingen (den 9. November 1822) vandt hun sig med et Slag et berømt Navn. Beethoven var begejstret over den unge Sangerinde, han roste hendes Sangkunst i høje Toner og lovede at skrive en ny Opera for hende. Dette Løfte blev — som saa mange andre lignende Løfter — desværre ingensinde opfyldt.

»Fidelio« staar nu i Operaens Historie som et af hine mægtige, monumentale Værker, der ligesom *Mozarts* »Don Juan« hører til det faste Repertoire paa enhver virkelig Operascene. Den er et af den tyske Operas ypperste Værker, den rummer en sprudlende Rigdom af geniale Melodier, som kun en Gigant lig Beethoven kunde fremtrylle. Denne Musik raader over alle Stemninger; snart er den idyllisk-fredelig, snart er den lidenskabelig-bevæget; saa udtrykker den Vemod og Sorg, saa Jubel over Frihed og Naturen (som i det uforlignelige Fangekor, noget af den ypperste Musik i hele Operaen).

Udførelsen paa det kgl. Theater er for Hovedrollernes Vedkommende i særlig Grad vellykket. Fru *Kellers* Fidelio er en sjælden smuk Præstation; hun synger med Inderlighed og Hengivelse, og Partiet ligger godt for hendes Stemme. Bedst er hun i de bevægede Optrin, naar Fidelio udsynger sin Længsel efter den elskede Florestan, som den grusomme Pizarro holder fangen i det mørke Fængsel for at lade ham dræbe i et belejligt Øjeblik. Hr. *Nordal Brun* skiller sig godt fra Florestan; i dette Parti synes han hidtil at være naaet højest som dramatisk Sanger. Han undgaar heldigt sin tidligere Fejl: at intonere falsk, og hans Stemme lyder frisk og klangfuld. Hr. *Simonsen* synger Pizarro med anerkendelsesværdig Dygtighed, dog kommer hans mægtige Stemme tilkort overfor Orkestrets brusende Akkompagnement. Partiet er ikke skrevet for Baryton, men for Bas, og det er be-

klageligt, at Theatret ikke har haft en Bassanger, der har kunnet overtage Rollen, som Hr. *Simonsen* kun ugærne udfører. Hr. *Foss* er meget uheldig som den gamle Fangefoged; det er underligt, at man har berøvet Hr. *Schram* denne hans gamle Rolle. Frk. *Schroder* og Herrerne *Christophersen* og *Brandt* udfører de øvrige Roller uden at udmærke sig i nogen Henseende.

Orkestret under *Johan Svendsens* Ledelse udfører Leonora-overturen med saa stor Præcision og ypperligt Sammenspil, at den fremkalder en sand Bifaldsstorm i Theatret. Johan Svendsen kan tilskrive sig en betydelig Andel i den Succes, Beethovens »Fidelio« nu omsider har opnaaet paa den danske Operascene, og som forhaabentlig varsler om, at den endelig vil erhverve sig en varig Plads paa Repertoiret.

Carl Behrens.

Jernbaneapotheket.

Siden sidste Nr. af »Hvad vi vil« udkom, har København faaet en ny Anstalt af den Slags, som enhver god Københavner med Stoltthed viser frem for Besøgende fra Land og Udlænd.

Den 18de Februar aabnedes det ny Jernbaneapothek paa Hjørnet af Gyldenløvesgade og Farimagsgade, lige overfor Klampenborgstationen, og viste for første Gang for danske Øjne, hvad moderne Ideer kan præstere paa dette Omraade.

Lokalet er stilfuldt og elegant. Overalt møder man Apothekets udmærket smagfulde Vaaben: det vingede Jernbanehjul med en Æskulapstav. Det findes udskaaet i en stor Loftsdækoration og er trykt paa de mindste Pulverpapirer. Belysningen er selvfølgelig elektrisk. Gasmotorer, Dynamo, Kedler, Varmeapparat og sindrigt opfundne Maskiner vækker Beundring for de exakte Videnskabers praktiske Anvendelse — vort Aarhundredes Idé.

Apothekeren er Hr. *Chr. Steenbuch*, tidligere i mange Aar Assistent ved Universitetets kemiske Laboratorium. Hans Navn sikrer et absolut Tillidsforhold mellem Apotheket og Publikum. Enhver Læge vil med rolig Samvittighed sende sin Recept til Hr. Steenbuch, der har været Lærer for de fleste af dem, i alt Fald af de unge.

Jernbaneapotheket har blandt sit Personale en kvindelig Medhjælper. Denne unge Dame vil her lære sit Fag under kyndig Vejledning. Vi vil haabe, at hun, naar hun har taget pharmaceutisk Kandidatexamen som den første Dame her til Lands, kan bevise de vantro, at en Kvinde kan være en habil Apotheker. Der burde ikke være nogen Tvivl om, at pharmaceutisk Virksomhed ganske særlig egner sig til at være Kvindegærning.

C. L.

Meddelelse.

Paa Grund af de mange Artikler, Redaktionen har haft liggende, kan der først i næste Numer af Bladet komme Svar paa Hr. *Staals* Artikel om »Kvindesundhed og Kvindesag« fra *Sofie Harten*, men til Gengæld findes da Hr. *Staals* Gensvar i samme Numer.

De ærede Forfattere, som endnu har Manuskripter liggende hos os, bedes have Taalmodighed. Vi ønsker intet hellere, end at Bladet kunde udgaa hyppigere og i mere udvidet Skikkelse, hvormed baade Bladet og Sagen var bedre tjent. Derfor, ærede Abonnenter, skaf blot hver **en Abonnent**, og vi er Maalet nærmere.

— Miss *Susan B. Anthony* fyldte d. 15. Febr. sin 70aarige Fødselsdag.

Som en af de ældste Forkæmpere for Kvindesagen i Amerika er hun i Besiddelse af en uhyre Energi og Arbejdsdygtighed. Det var væsentlig ved hendes Medvirkning, at den store internationale Kvindekongres i 1888 kom istand, som bragte Kvindesagen et saa stort praktisk Resultat, idet Kvindesagen ligesom blev centraliseret, og det blev klart for Omverdenen, hvilket uhyre Arbejde der allerede var gjort i Menneskerettighedernes Kamp af Kvinderne selv.

Paa denne Kongres, som varede 8 Dage med Heldagsmøder, dirigerede Miss Anthony uafbrudt Møderne og styrede disse med en beundringsværdig Dygtighed og Sikkerhed.

Hendes store Fortjenester af Kvindesagen bringer hende sikkert mange taknemlige Udtalelser paa denne Dag, og Kvindelig Fremskridtsforening har derfor ogsaa tilsendt hende Tak og Lyønskning i Dagens Anledning.